

би билъ у васъ несчастенъ. Азъ би прекаралъ животътъ си само съ завиждане на своите сѣсѣди, които иматъ по-голъми и по-добри хареми. Азъ би си докаралъ бѣда на главата. Въ нашата земя сѣществува пословица, която говори: «трѣба да обичаме онова, което имаме и да преминуваме безъ онова, което нѣмаме.» Азъ права наопаки. Азъ прекарвамъ дните си безъ онова, което имамъ; но мене ми е необходимо онова, което нѣмамъ.

МЮЗЕДИНЪ.

Ха, ха, ха!

ОТТОКАРЪ.

Вие са смѣете? Азъ поздравявамъ вече себѣ си. Ако успѣешъ да развеселишъ единъ уменъ човѣкъ, то и ти самъ не си престае.

МЮЗЕДИНЪ.

Безъ друго.

ОТТОКАРЪ.

Вие на засипвате съ любезности. Въ васъ има такова едно нѣщо, което ми напоминава византийски грѣкъ. Вие умѣете да лѣстите съ голѣма тѣжкостъ. Азъ сравнявамъ тѣжките лѣстеци съ трендафиловиятъ корѣнъ, който естествено ви милва съ своите миризми, безъ да мисли за васъ.

МЮЗЕДИНЪ.

Истина е, истина е.

ОТТОКАРЪ.

Не ли е така? Азъ живѣя, мой господине, на тоя свѣтъ само за това, за да сѣставлявамъ правила и приказки, — малко или много сполучни, — изъ сѣчките оние нѣща, които виждамъ предъ очите си. Вие, както